

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stęпка

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

w sprawie zażalenia W. S.

na postanowienie Prokuratury Rejonowej w J. z dnia 18 grudnia 2015 r., w
przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa,
wniosku Sądu Rejonowego w J. z dnia 11 marca 2016 r.,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J. postanowieniem z dnia 11 marca 2016 r., wystąpił o przekazanie w/w sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że odmowa wszczęcia śledztwa o czyn polegający na nadużyciu uprawnień dotyczy m. in. sędziego Wydziału I Cywilnego Sądu Rejonowego w J. Zdaniem Sądu, okoliczność ta uzasadnia wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., albowiem rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością miejscową przez Sąd Rejonowy w J. mogłoby skutkować powstaniem w opinii osób postronnych przekonania o niemożności bezstronnego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w J. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś

odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, iż pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Innymi słowy – przekazanie sprawy w omawianym trybie może nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie.

Za takie okoliczności należy uznać sytuacje, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w społeczeństwie nawet mylne przekonanie, podjęte jednak w oparciu o racjonalne przesłanki, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób pełni obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000/Nr 3, poz. 7; z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNKW - R 2008, poz. 2072; z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNKW - R 2008, poz. 2280*).

Należy także wyraźnie zaznaczyć, że sam tylko fakt, iż sprawa dotyczy sędziego, czy też sędziów sądu właściwego, trudno byłoby uznać za samodzielną i wystarczającą przesłankę dla stwierdzenia, iż dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga skorzystania z właściwości delegacyjnej. Nie można bowiem bezkrytycznie i automatycznie podważać zdolności sądów do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania spraw, często występującego w praktyce sądowej, gdy strona postępowania niezadowolona z rozstrzygnięcia składa skargi na sędziego lub wręcz próbuje spowodować wszczęcie przeciwko niemu postępowania karnego, podejrzewając go o nieprawidłowe wykonywanie obowiązków lub traktując składane pisma procesowe w sposób instrumentalny. Wszak o właściwości do rozpoznania sprawy decydują kryteria ustawowe, a nie powinna ich dyktować wola strony postępowania (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 48/11, Lex Nr 860625*).

W rozważanej sprawie okoliczności faktyczne wskazane przez Sąd Rejonowy w J., a także analiza akt tej sprawy są tego rodzaju, że przemawiają za jej przekazaniem do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Należy do nich

zaliczyć kontekst sytuacyjny powodujący, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości jest rzeczą niewskazaną, aby w tej sprawie, dotyczącej podnoszonych przez W. S. zarzutów wobec sędziego Wydziału I Cywilnego tego Sądu, orzekali sędziowie Sądu Rejonowego w J. Nie bez znaczenia jest także fakt, że sędziowie Wydziału II Karnego Sądu Rejonowego w J. złożyli w trybie art. 41 § 1 k.p.k. wnioski o ich wyłączenie od rozpoznania tej sprawy powołując się na relacje zawodowe i towarzyskie z sędzią, której dotyczy zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (k. 10-19). Sąd Rejonowy w J. postanowieniem z dnia 7 marca 2016 r. wyłączył na podstawie art. 41 k.p.k. i art. 42 k.p.k. od rozpoznania przedmiotowej sprawy 10 sędziów tego Sądu, co dodatkowo wzmacnia argument za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w B.

kc